

staltninger ville jo blive betydelige. Alene Frilagerbygningen er anslaaet til 1,600,000 Kr., hvori ikke er indbefattet Expropriationsomkostningerne for de store og kostbare Arealer, der skulle erhverves, og desuden ere de vistnok langt større Omkostninger ved Anlægget af en Frihavn slet ikke omtalte. Det ses saaledes, at det er Foranstaltninger af meget stor finansiel Betydning, ligesom de ogsaa i økonomisk Henseende have en meget vidtrækkende Betydning. Viemedet med disse Foranstaltninger, og navnlig med en Frihavn, er jo, at det skal blive muligt for Kjøbenhavn at udnytte den glimrende Betingelse for den store Handel, som den har i sin Beliggenhed ved en af de vigtigste Veie for den store Verdenshandel, nemlig Øresund, Forbindelsen mellem Østersøen og Nordøen. Det menes jo og udtales af Kommissionen, at i denne Beliggenhed og forskjellige andre Forhold har Kjøbenhavn Betingelsen for at blive Centralpunktet for Handelen paa Østersøen og Landene der omkring, og at det vil blive muligt for Kjøbenhavn, foruden som hidtil kun at være Stapelplads for Handelen paa Danmark og en Del af Sverige, tillige at kunne drage en Del af Verdenshandelen til sig. Det er altsaa Viemedet af den største Betydning, og kunde de opnaaes, vilde jo derved Meget være vundet. Det Middel, hvorved man haaber at kunne opnaa det, og som nu er bragt i Forslag, er jo for det Første en Udvidelse af Kredit- og Transitoplagerne. Disse Oplag ere ikke noget Nyt her i Landet. Danmark var et af de første Lande, som indførte dem i større Omfang. De bleve først oprettede ved den store Toldforordning af 1797, og den Indretning, de dengang fik, var for sin Tid et betydeligt Fremskridt. Forordningen, som endnu er gjældende, kunde med Rette sige, at ved disse Bestemmelser fik alle danske Byer omtrent de samme Rettigheder, som Frihavnene havde i Udlandet. Det var altsaa overordentlig liberale og vidtgaaende Bestemmelser, som dengang blev givne. Men siden den Tid er der indtraadt en Reaktion. I Begyndelsen af Aarhundredet, i de sidste Aar, som dengang vare indtraadte, gik man tilbage, og det er først i de senere Decennier, at man atter er gaaet fremad og kommen tilbage til det Standpunkt, hvorpaa vi stode for omtrent 90 Aar siden. Det er jo i det Væsentlige den samme Oplagsret, vi have nu, som vi havde dengang, nemlig Kreditoplagsretten. Kjøbmanden har Ret til at føre ialtsald visse Varer hjem til sit Paghuss og behandle dem der frit, som han vil, som om de vare toldfrit Gods, saaledes at han kun svarer Told til visse Aider, naar Varerne ere solgte. Denne Ret har i de senere Aar ved Toldvesenets liberale og imødekommende Optræden opnaaet en betydelig Udvidelse, og der kan ikke være Tvivl om, at den har været et stort Gode for Landet, særlig for Kjøbenhavn, og at det fornemmelig er ved den abstrakte Kreditoplagsret, at

det er blevet muligt for Kjøbenhavn at erobre og vedligeholde en saa stor Del af Handelen med det sydlige Sverige og forskjellige andre Dele af Landet, som den har. Det har imidlertid nu vist sig, at den Indretning, som for 100 Aar siden var fortrinlig, ikke længer fuldt tilfredsstillende. Udlandet er paa dette Omraade kommet videre end vi, ikke just med Hensyn til Kreditoplagsretten, thi den kan sikkert ikke udvides mere, end den er bleven det her i Landet — Inavere kan det siges, at man er gaaet noget for vidt her med at benytte den —, men ved andre Former af Oplagsretten, som ere blevne anvendte, og hvorved det er blevet muligt i Udlandet for den store Handel at gaa frem paa en Maade, som ikke er mulig for os herhjemme. Naar ikke lignende Institutioner indføres her i Landet, vil det ikke være muligt for Kjøbenhavn at konkurrere med de store udenlandske Byer, som have dem. De Former for Oplagsretten, som navnlig i den nyere Tid have faaet Betydning, og som tilsigtes indførte her, ere Frilager og Frihavn. Ved et Frilager forstås jo et Paghuss, der betragtes som Udland. Det er som et lille Fristed for Varerne, hvor de kunne føres ind og frit behandles af Importøren. Han kan ompakke dem, føre dem ud igjen og behandle dem, som han vil, uden Indblanding af Toldvesenet. Ved disse Frilagere bliver det muligt at sælge til Udlandet paa bedre Betingelser og paa en bekvemmere Maade end gjennem Kreditoplag. For det Første kunne ikke alle Varer lægges paa Kreditoplag. Man kan ikke lægge saadanne Varer paa Kreditoplag, der produceres her i Landet, f. Ex. Ol, thi det vilde jo kunne ombyttes med dansk Ol. Derimod kunne alle Varer lægges paa Frilager og have Gaan af dette. Man kan ikke sælge Varer paa Kreditoplag i ganske smaa Partier; der er i Toldloven sat et vist Minimum for Afkrøninger fra Kreditoplagene, men fra Frilagere kan man sælge i Detail; man har jo endogsaa paa Toldboden Butiker, hvorfra der fornemlig sælges til forbiiseilende Skibe. Ved Frilagere opnaar man endvidere, at der ikke betales Told af Svindet, saaledes som det sker paa Kreditoplag, og i det Hele, at de Handlende ere stillede fuldkommen frit overfor Varerne. Det er jo betydelige Goder, og siden man begyndte at oprette disse Frilagere — det er omtrent 30 Aar siden, man begyndte dermed, men det er først i de sidste 10—12 Aar, at de ret ere komne i Anvendelse i større Omfang —, har det vist sig, at man ved deres Hjælp har været istand til at drage til sig Forretninger, som det ellers ikke var muligt. Nu er der imidlertid den Ulempe ved de bestaaende Frilagere, at de for det Første ere for saa, saa at ikke alle de Handlende, der ønske det, kunne faae dem, og derved opstaar den Ulighed, at de Handlende, der have Frilagere, ere gunstigere stillede end de Andre, idet de i Virke-